

Taller cicle inicial: 1r i 2n

Què és la Pau: assemblea a la fusteria

Material necessari:

- Una aula ampla on moure's
- un martell, paper de vidre, una llima, un tornavís, un cargol, unes estenalles, un davantal de treball, una cinta mètrica... Per a l'explicació del conte
- Una còpia del conte per ser llegit o explicat
- Fotocòpies de diverses eines de fusteria (una per cada alumnx)

1. Explicació del conte de la fusteria

«En un petit poble, existia una diminuta fusteria famosa pels mobles que allí s'hi fabricaven. Un bon dia les eines van decidir reunir-se en assemblea per dirimir les seves diferències. Una vegada van estar totes reunides, el martell, en la seva qualitat de president, va prendre la paraula.

–Benvolguts companys i companyes, ja estem constituïts en assemblea. Quin és el problema?

–Has de dimitir– van exclamar moltes veus.

–Quina és la raó?– va inquirir el martell.

–Fas massa soroll!– es va sentir al fons de la sala, al mateix temps que la resta d'eines afirmaven amb els seus gestos.

–A més –va afegir una altra–, et passes el dia clavant cops a tot.

El martell es va sentir trist i frustrat.

–Està bé, dimitiré si això és el que voleu. Qui es proposa com a president/a?

–Jo– es va autoproclamar el tornavís.

–D'això res– van cridar diverses eines -Només serveixes si dónes moltes voltes i això ens ho retarda tot.

–Seré jo– van exclamar la llima i el paper de vidre alhora.

–Mai!– va protestar la majoria -Sou molt aspres i sempre teniu friccions amb les altres eines.

–Jo seré el pròxim president!– va anunciar la cinta mètrica.

–De cap manera, et passes el dia mesurant els altres com si les teves mides fossin les úniques vàlides– va dir una petita eina.

Mentre seguien encallades en aquesta gran discussió, van entrar al taller el senyor i la senyora fusters i es van posar a treballar, utilitzant totes i cadascuna de les eines en el moment oportú.

Després d'unes hores de treball, els trossos de fusta apilats a terra van ser convertits en un preciós moble a punt per lliurar al client. La senyora i el senyor fuster es van aixecar, van observar el moble i van somriure en veure com n'havia quedat de bonic i majestuós. Es van treure el davantal de treball i van sortir de la fusteria.

Immediatament l'Assemblea va tornar a reunir-se i les alicates van prendre la paraula:

–Benvolguts companys i companyes, és evident que tots tenim defectes però acabem de veure que les nostres qualitats fan possible que es puguin fer mobles tan meravellosos com aquest.

Les eines es van mirar unes a altres sense dir res i les alicates van continuar:

–Són les nostres qualitats i no els nostres defectes les que ens fan valuoses.

El martell és fort i això ens fa unir moltes peces que s'aguantaran fortes i

fermes. El cargol també uneix i dona força i estabilitat allà on no arriba el martell. La llima i el paper de vidre van fregant amb la seva superfície rugosa allò que és aspre i poleixen la superfície, deixant la fusta suau i brillant. El metre és precís i exacte, i això ens permet no equivocar-nos amb les mesures que ens han encarregat i ajuden a que totes i cadascuna de les peces encaixin a la perfecció. I així podria continuar amb cadascuna de vosaltres.

Després d'aquelles paraules totes les eines es van adonar que només el treball en equip els feia realment útils i que havien de fixar-se en les virtuts de cadascuna per aconseguir l'èxit. Llavors, es varen sentir novament un equip capaç d'ajudar a construir mobles de qualitat. Se sentiren orgullosos i orgullosos de les seves possibilitats i de les seves qualitats, i s'alegraren de poder treballar plegats.»

2. Comprensió de la història: Un cop explicat el conte, es fan algunes preguntes per confirmar la correcta comprensió de la història i poder treballar bé els conceptes en el taller.

Quina és la primera eina a sortir al conte? Què diu? Per què ha de dimitir el martell? Quines altres eines parlen? I quines coses discuteixen? Quin és el problema? I les persones de la fusteria què fan? Quines qualitats tenen les eines que utilitzen per fer aquell moble tan bonic? Què hem après amb aquesta història? I què té a veure amb la Pau?...

3. Fem de fusters! Els demanem que imaginin una estructura de fusta que els agradaria tenir a l'escola (a classe o al pati: un gronxador, un banc de fuster, una tirolina, un castell de fusta...). Quines eines els farien falta? (anomenem eines de la fusteria que podem dur fotografiades i impreses a l'aula). Repartim les eines als alumns (tothom ha de tenir-ne una, poden ser repetides). Si l'escola té possibilitat d'anar a bosc o a un taller, es pot construir una petita cabana al pati entre totes i tots, utilitzant troncs, pals i eines diverses.

4. Reflexió final: La Fusteria i la Pau. Durant la construcció o bé un cop finalitzada, els demanem que busquin les qualitats de les eines i estris utilitzats i, també, els seus defectes. Com les hem fet servir per construir aquesta estructura? I si l'estructura fos la pau? Com les utilitzaríem per construir-la? Quines qualitats hauríem de fer servir per construir-la? Som capaces de trobar una qualitat a cadascuna de les persones de la classe? Ho provem?

La narració il·lustra la necessitat d'aprofitar les fortaleses de totes les persones per a la contribució al bé comú a través de la col·laboració i el treball en equip: les diferents eines d'una fusteria -crítiques entre si, i poc inclinades a col·laborar al principi-, en ser hàbilment utilitzades van ser capaces de fer un treball de gran perfecció.

El respecte i la confiança en les possibilitats de les altres persones, reconeixent a més les pròpies limitacions i aportant una actitud optimista i proactiva, són condicions necessàries per a una bona col·laboració en equip. És, a més, un ingredient per a la millora de la pròpia autoestima, que consisteix a reconèixer i apreciar les pròpies possibilitats sense distorsionar-les ni per excés ni per defecte.

BOCINS de PAU és el nom d'enguany del DENIP. Cada eina aporta un bocinet de les seves qualitats, i aquestes fan possible la construcció dels més bonics i resistents mobles de tots els pobles.

5. Treball opcional: Si tenim temps i ganes, podem escriure damunt les eines la qualitat de l'infant que s'ha posat de manifest durant la reflexió. I llavors «endreçar les eines» penjant-les en un espai ben visible on es guardin les nostres capacitats, i les nostres eines del treball conjunt per al bé del grup.

6. Avaluació de l'activitat: Utilitzar els darrers 5-10 minuts per fer el tancament i avaluació de l'activitat en un torn obert de paraules. L'avaluació ha de ser vivencial i no pas en format individual i amb un test o qüestionari quantitatiu.

Taller realitzat pel CeDRe de la Coordinadora d'ONG Solidàries.